

סלע, יגאל 1969. "בקעת בטחה - שמורת טבע".
טבע וארץ: כתבת-עת לטבע ולידיעת הארץ, י"א [6]: 270–271.

בקעת בטחה - שמורת טבע *

יגאל סלע

הפינה הצפונית-מערבית של הכרמל מהויה ייחודה בכך של ביצות ובריכות-מים שאין עוד כמוותה בתחום ישראל. גיוון ייחודיות הצומח ועושרה, על רקע מבחר מגוון של חילופי תנאים קרקעיים והאזורולוגיים, מחויבים לאירוע זה שמורת טבע, ולו רק כינויו (המצרין ללא ספק שניים רבות) להעשר את עולם העופות שלנו, וזאת כל עוד נקי השטח מrulemis חקלאיים ושאר חדשי היפורתו. לאחר שנה של תצפיות, שנה מיוחדת מבחינה, כולל עליית מפלס האגם והשינויים שנחללו בשטח, מובאים הדברים הבאים כהצעה והסבירתה.

השטח המוצע בשמורה מקרף 9000–4000 דונם. מזוה כ-5000 ד' ביבשה צפוני-מערבית מזרוף האגם, הכוללים את כל הרכיכות שלאורך החוף מהירדן ועד חרבנות כפר עקם, את ערוציהם התתתוניים של הנחלים הווא, צפא ודליה, ואת מרכזו התהתקנו של הירדן, כן נכללים בשטח השמורה כ-5000 דונם בתוך האגם: האירוע הרודוד מול שף הירדן, ומים עמוקים יתיר מול שאור חלקו ההורן המוצע.

פרטום של ברזווים, בעיקר צוללים, מבלוטות כאן
הקל נכבד מומגן. יתרונו נספּ החשוב למים אלו:
מכל שטח הכרמת כולה, וזה המקום הפחות מופרע
על ידי בני אדם!
שני איים שצצטו שם לאחרונה מתרבבים יתרונו
וה וכבר השנה קיינו כאן 2 זוגות שיקשוקים.

בקעת בטחה הוא השם המוצע לאירוע החוף
הצפוני-מערבי של הכרמת, שנקרה בעברית "בטחי"
חיה. הוא משתרע ממינפת האחף של נחל דגיט
(נמר) בדרום ועד הירדן בצפון-מערב.

בתיה הגידול השונים
המינים הענוקים. בכרמת אין צומח עילאי במים
עמוקם – 3–5 מ'. לעומת זאת גפוצים כאן עופות
נדדים וחופפים, המוצאים כאן צוון או מנוחה
ומណת ומקלט מפני הפרעות ביבשת. אלה כולן
לים ברזווים שונים, אגמיות. שchapits, טלננים
(בעיר מצויצים), טקנאים ואחריות.

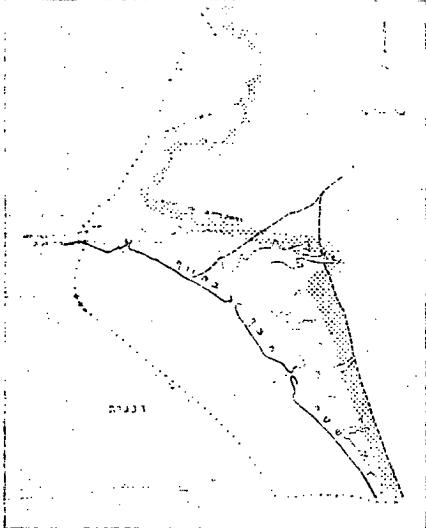
המינים הרודודים מושל שף הירדן לרגנרט. בהם
ונמצא מזון בשפע, וגם איסופו וזה יותר מאשר
במינים העמוקים. קבוצות גדולות בנויות מאות

למג'ירה ומצפון לזרחי. כאן כמוות השלל קטנה
כטנה בוגרילא, עד לאזומה ולשופוט הנעט רב.

במים הפתוחים של הזואי והמג'יסטה, המהווים שדה דיג חשוב (בניגוד לבריכות), יש לשנות את שיטות הדיג. אפשר להפיק את מלאו השלול, ואיך מכך, בלי להיכנס בפועל אל חותם הכרוב נאות — אם ישמשו בשיטה המלכודות. דיג במלכודות בפחחי בריכות נהוג ביעילות רבה לבוגנים דומים בתורכיה, ואין כל סיבה שלא להנהי גום אצלו, ולאסור על דיג בכל ייינמה אהרכם בברעה (פרט לדיג-חרום).

עם כל חומרתה מהויה בעית הדיג רך „חצץ“. צורה לטווה אורך, בהשווואה עם התפתחות החקלאות בשכונות. רצוי היה לפתח כאן מבדוק מוצמצם של גידולים שונים זוקקים לטיפול רב ברעלים. דומה שגידול תמרים מתאים לכך. שאלת-היסוד היא אם יוכר הצורך לקיים כאן שמורה של ממש, ולא „מיטת סודם“ כגון זו שבוחלה, וויסכם כי כל פעילות בשיטה וסיבתו תותר רך במידה שלא תפגע במהלך חייה של השמורה ובהתפתחותה.

שמורת טבע בצפוי מזורה היבשתית (האזור)

הידין יוצר במירוץ התהtron שלושה נפחים החסרים במקומות אחרים בשמורה: קירות תלויות, בהם מנקנים שני מיני השלדים (נמצאו כאן ריכוזים של 30 קני פרפרום יותר); איבים קרניות העשויים לשמש מקומות דגירה לעופות גדות ציניות; ועצים רחבי נוף, ערבות בעיקר, המשמשים בסיס החשוב לצנחת האגבות. ואלו, ככל הנראה גם ליפויו.

האות אוניברסיטאות ריבת אל גלוב

האגס נאבק בראבידות פואז – ב-1777. קרענית הבריכות שטוחה, ועמקן – 40–60 ס"מ (רק במקומות ספורים מגיעה עומקן ל-1 מ' ויוהר), וצוללים רחבים מכוסים מי אפסים, שם לעיתים יותר בווץ. מאוחר מים. גדות תלולים נדרות, ומצויות אף במעלה הנהליים. הילופין של לשון נתן מים ויביצה, איים וגושים גדולים של צומח רבם ינארים הוות נגומן לאורן גולגולתני.

לקראת העתיד

ובכן, כי טוב ביותר היה להנוה לטבע מאשר את שלג, כלומר להוציא את האדם מהשתח. אך עלינו להיות ריאליים, ונאלץ בודאי להתפער עם מספר עבדות שכבר נקבעו, ועם אחריות שיאציגו בהן הרכבות לשבטן.

פעילותם האדם כיום מكيفה דייג, חקלאות, ספורט וטיול. חנועת המטילים מגיעה לשיאו בקיץ, והוא גיננתן לבקרה ולויסות בנקל.

קשה יותר היא בעית הדיג. דיבגי טבריה בעידותו של מישריך החקלאות, טוענים להזקה בלתי מוגבלת בשיטה, ואמנם כך נערך שם הדיג: אין פינה בבריכות שאין הדיגים מגעשים אליה. הם מנערם וקורעים, קופרים ושורפים את צמחי המים בידיהם, בראשותם ובמנועי הסירות. וברור, כי עופות דוגרים אינם מסוגלים למצוא לעצם פינה שקטה. למעשה הם כורחים בכך את הענק שעליו הם יושבים, כי הם מפריעים גם להטלחות של כמה מימי הדגים. ואם אין ציבור דיבגי טבריה מבינים זאת, צריכה לסייע לכך

סמכות מהיבת של רשות ממלכתית. כל הסדר בעתיד צריך לכלול איסור מוחלט של הדיג מכל סוג שהוא בכל הבריכות שמדרומים